

ДАН МУР

СКРИЖАЛІ

ТҮГИ

ПОЕЗІЇ-1973

diasporiana.org.ua

DAN MUR

PLATES OF SORROW

Ukrainian Poems

1973

ДАН МУР

СКРИЖАЛІ ТУГИ

пoeзii

КОШТОМ ВАСИЛЯ Й НАТАЛКИ ДУХНІЙВ

Едмонтон

1973

**Обкладинка мистця
Якова Гніздовського**

ДУХ УКРАЇНИ

ДУХ УКРАЇНИ

Він спрагою слави і подвигів голодом
Гартує норманів у фйордах морів,
П'є воду із Дону золоченим шоломом
І жужелить жар царгородських країв.

Мечів густим лісом росте перед ордами,
Карбус священні кордони земель,
Регоче дніпровими синіми водами —
Варшава дрижить від каральних шабель!

Не гнеться, не плаче у лузі калиною,
Багнетами їжиться січовиків,
Гримить буревіями над Україною,
Насталює дзвонами Київ і Львів.

Спартанською славою вставши під Крутами,
Він сяє поривом біблійним стовпа;
Це він біля Бродів борцями невгнутими
Героїть безсмертно в легенді УПА.

Ні звірським Кінгіром, ні злою Воркутою,
Ні виочим холодом, гниллю в'язниць,
Ні смертю в Парижі, ні Мюнхені трутою
Не вбити його віковічних криниць!

Він гніву і помсти кипить переливами!
І в мить невідкличну, жадану, нову,
Воскресне спахнувши, і атомів зривами
Грибів мегатонних — розчавить Москву!

1968

СИМВОЛ

У віночок Лесі Українці

Ти Україні символ засвітила
І осліпила темряви світи.
Піснями велета зі сну збудила,
З ран точать кров ненаситні роти.

Не почести Боярині в знемозі —
Віночок терновий увінчав чоло.
Лиш по голготній під хрестом дорозі
В рань воскресіння смерть перемогло.

Ти стала Мавкою свого народу.
Ти Іфігенія на чужині.
Долорес жертвуєш життя свободу,
Кассандрою передбачаєш дні:

Повстане велетень, віків володар,
Змете насильство, рабство і нужду.
Камінний згине в гордощах господар,
Безсмертний дух позве: “Приходь, я жду”!

Ми діждемося рідного Мойсея
З розмови з Богом на Хорив-горі!
Порвуть і скинуть пута з Прометея
В сяйній, передсвітанковій зорі.

Розгорне знов Червоне Море води
І хвилі скрижаніють у шпилі.
З неволі вийдеш вільним, мій народе,
Себе віднайдеш на своїй землі!

Згори в золу, новітній вавилоне,
Від атомів нещадної доби!
А вам, прокляті Богом, фараони,
Не буде місця в світі на гроби!

1 квітня 1971.

НАШ ГАННІБАЛ
Славній пам'яті
Романа Шухевича-Чупринки

“Іду на ви!” Відвага Святослава,
Стратегія Богдана булави,
І Конотопу невгамовна слава,
Мазепин хист і мудрість голови —

Спахнули полум’ям в околі Юрія.
Коли кричали сови і сичі, —
Як молот предків, задумами Тура
Ти в горні душ насталював мечі.

У змагу згинь — та воскреси державу!
Скруши ярмо ненависне рабів,
І волею п’яній, здобувши славу,
Вергнувши в прах подоланих катів!

У розгрі бур, серед крихких кордонів,
Чужих жадоба жужелить сліпа, —
Ти сотні тисяч — проти міліонів! —
Вів нездоланих лицарів УПА.

В вогні звершилась духа перемога.
Хай Ти в обіймах рідної землі, —
Нещадний гнів гогоче громом Бога,
Гrimить, як смерть, тривогою в Кремлі!

О, ні! Звершити пам’ятник — замало!
Мале, безкриле слово “генерал”.
Чупринка — той, котрим зарокотало,
Надхненник визволу, наш Ганнібал!

1970.

РІДНА МОВА

О мово рідна, пісне солов'їна,
Коштовний скарбе, світлосте роси, —
В тобі сміється, плаче Україна.
Ти райдужна розграйливість краси.

Степів осонених прослання сонне
І колискова ковили плавба . . .
В тобі і небо голубе бездонне,
І хвилями хвилюючі хліба.

Грімници гроз і грому гуркотіння,
Порогів регіт рідного Дніпра . . .
Шипшини шепіт і жоржин жагтіння,
Гранітний гамір гребенів Дністра.

Духмяна ніч, зідхання ранку свіже,
Блакитний літа сонцежарний день,
В нім жайворон жагуче, ніжно нижче
Кришталльні трелі в трепоті пісень.

І жници жаль жемчужиться намистом,
І блискіт кіс у пору косовиць,
І перепела випурхи зі свистом,
І підпідъомкання перепелиць.

О мово мрійна, мово мелодійна!
Тепло пухких, пестливих пелюшок,
Ти колискова пісне чародійна
І перше "мамо", перший ніжки крок.

В тобі гаряче, щедре серце мами,
Безсонні ночі, ніжність і любов,
І поцілунки чистими устами,
Жагучий шепіт щиріх молитов.

В тобі і юна легкість бистрокрила,
Барвистість мрій і спалахи тривог,
І поривання непоборна сила
І сум невдач, і радість перемог.

Той, хто тебе, дар Бога, забуває
І скарб батьків замінює, мов крам, —
Або тебе, не знаючи, конас,
Або себе він забуває сам.

1965.

БЕЗСМЕРТЯ

Славній пам'яті героїв
присвячую

Життя у Парижі шумує, шаліє . . .
Бенкет на відході справляє весна.
Розтратливий травень безтязно п'яніє,
Нектар розливає з просторів вікна.

Шумним пішоходом проходить людина . . .
Ta радісне сонце її не торка,
Bo в горі ридає, зове батьківщина . . .
Отамана постать нагнулась струнка.

Здригнувшись, зів'янула, болем прошита:
Сім стрілів у груди відлунює гук . . .
Застиг у зіницях зір звірський семіта,
Багрянець хвилясто забарвлює брук.

Знов травень минає, іде переможно,
З тріумфом обходить увесь Роттердам,
Що ясно розцвівся і mrіс побожно
Про жертву неждану, належну вікам.

Ясний день погідний, як серце підпілля,
На радісну зустріч спішить провідник . . .
Новини надійні і дар євшан-зілля,
Вручає покірно гінець-бойовик.

Від сорому сонце повіки стулило . . .
Розривом смертельним розприскує дар,
У корчах здригається вихудле тіло
І радістю зради росте яничар.

Ніч провесни, березня п'янь покриває . . .
Не спить Білогорща в лісу сторожка, —
І бункер зі штабом УПА не дрімає, —
Тут мозок і серце, ѹ каральна рука!

Вмить ліс пробудився не сяйвом світанку, —
Богнем автоматів, розривом гранат . . .
І смерть починає свою брати бранку,
Валом емведистів у наступі кат.

Не ніч горобина жбурляє громами, —
Міць помсти і пекла розбещений шал . . .
— Хай небо від кривди здригнеться над нами! —
У бій рукопашний веде генерал.

Як сонце котилося над лісом поволі
В пухкий перелив серпанкової мли, —
Дзвіночки підсніжні дивуються кволі:
— Чом маки червоні в снігу розцвіли? —

Німеччина. Мюнхен міняє намисто.
Розпалений жовтень безжурно жовтить,
Жовтіє і жевріє плодом і листом
І золотом поле і ліс золотить.

Спинилося сонце в небеснім зеніті,
Пливе вулицями замріяний день . . .
В край рідний від радости в вільному світі
Злетіти на крилах журливих пісень.

I долю бездольних невільних мільйонів
В крові гартувати, кувати в вогні . . .
Тінь чорна червоних, нікчемних драконів,
Повзе і снується за ним в чужині.

В задумі водій зупиняє машину, —
Стривожене око дружини в вікні.
Не знає, — він ловить останню хвилину
І більш не побачить вже щастя рідні.

Бо гадина чуйна чатує зміїна,
За зубом отрута московська нова . . .
Родила, ростила його Україна,
Жало прищепила жадібна Москва.

Хвилиночку в дверях Степана спиняє
Ключа непокірність, старіння замка . . .
Отрута розпрыском лицезріє заливає —
Безслідно зникає убивча рука.

Не плач, рідне серце, сповите любов'ю!
Не м'якни, хоч болем наповнене віщерь, —
Гартуйся пролитою їхньою кров'ю
І твердни у помсти нестимної твердь!

Москво! Не радій, а дрижи! Не здолаєш!
Твої скритовбивства відкрив сам Творець!
Ти більш не ростеш, а гниєш, догниваєш!
Гряде невблаганий, нещадний кінець!

Вбивали твого беззаконня закони
Обкрадених з волі, та дух їх не вмер!
Ростуть, виростають хоробрих мільйони,
Змести і тебе, і твоїх иенажер!

6 травня 1966.

У П А
До двадцятої річниці
ІНСЦЕНІЗАЦІЯ.
(Вільна околиця — ліс)

Рецитатор: В тривозі днів, задимлених і тьмяних,
В страхітті ночей, в загравах багряних,
Співає сталь, зловіщо виуть грози,
На небі стогнути гнівно бомбовози.

Кривавий змаг наїздників-тиранів
Вітас брязкіт вікових кайданів.
Встає змогили нескоренна доля,
Відвічна мрія — сонцесяйна воля!

На горах жертв ячати ще болю струни,
Ще сіють жах червоні, дики гуни,
А вже ростуть нові хрести Голготи,
Нове ярмо несуть брунатні готи.

Здригнулась вись . . . Могутній гомін дзвону
Враз будить мсту від Сяну аж до Дону!
Встають віками, спрагнені борні,
У рокотах нескореного "НГ"!

На сцену виходить вояк УПА із прапором, на якому ясніє золота буква; "У" дівчина в уніформі УПА з прапором, на якому буква "П", і третій прапор у руках вояка з буквою "А".

Буква "У" — УКРАЇНСЬКА
"П" — ПОВСТАНСЬКА
"А" — АРМІЯ

У — Україна палає в пекельних вогнях . . .
Україна нас кличе до бою!
Україно! Почують твій голос в світах!
Ми серцем і кров'ю з тобою!

П — Повстали невільні рабині й раби,
Порвати залізо кайданів,
Підняти над краєм свій стяг боротьби
І меч гостролезий титанів!

А — Армія духа козацьких степів!
Армія волі сталеної!
Армія помсти за кривди віків,
Захистниця віри святої!

Рецитатор: ГоряТЬ на прапорах святі,
Пророчі букви золоті . . .
В них маєstat тризуба!
Для нас коштовні, трисвяті, —
Для ворогів — погуба!

У — У тюрмах холодних, льоах, тaborах
Завзяття, — не сталь! — ми кували,
Бо зброї доволі в ворожих руках,
Є повні у них арсенали!

П — По вінця наповнилась чаша страждань . . .
Ми спинемо ката сваволю!
В боях, хоч померкне нам юности рань,
Прославимо визвіл і волю!

А — А танки, гармати, важкі літаки,
Чванливі, модерні “катюші”!?
В нас бункром — діброви й тінисті стежки,
Лісів розпросторені глухі!

У — У рейдах відплатних наш друг автомат,
Він смерти мелодію грає . . .
Крихітка відваги і в'язка гранат
Потвори заліznі спиняє.

П — Потрійна в нас зброя: лють, помста, і гнів!
Бо нам Україну плюндрують . . .
І в храмі святому предвічних дідів
Кайданами й Богом торгують!

А — Аркадами тіней ліси і яри,
І тьмяні, безмісячні ночі,
Дороги полями нам стелять вітри,
Б'ють хвищами ворога в очі!

У — У жертув складають свій розцвіт весни,
Не партій, не груп монополі, —
Найкращі вітчизни і дочки й сини,
Голодні та спрагнені волі!

П — Ми зайдів женем із отецьких ланів,
За наші прадавні кордони,
І змиють неславу ганебну рабів
Повстанські хоробрі загони!

А — Аннали бессмертя запишуть вікам: —
“Вогнями загарбника зброй
І волю і славу здобули синам
Батьки — легендарні герої!”

Рецитатор: ГоряТЬ у золота вогні
Пророчі букви осяйні . . .
В них символ правд Христовий!
Летять у світ дзвінкі пісні
Бессмертної їх мови!

П — Ущерть наїдались чужої землі
І кров'ю свою впивались . . .
Жахнулись в Берліні, Варшаві, Кремлі,
Як падали їх генерали.

У — В безсонні кати . . . У пригожий момент,
До них ми йдемо у гостину
І стрічка за стрічкою наш кулемет
Пригадує їм Україну.

А — Нас пестила рана в боях не одна,
І кулі в чоло цілювали . . .
Ми нектар страждання спивали до дна
І в смерти обіймах конали . . .

П — Сповій, рідна мамо, в яркі рушники
Портрети коханого й брата . . .
Нові з автомата мережу квітки
На грудях загарбника-ката!

У — Звірів лютий ворог, шалів, сатанів,
Міста спопелявши вогнями . . .
Три армії в нетрі карпатських лісів,
В облаву наславши за нами.

А — Ми бились, хоч знали, — нема вороття,
Але не благали пощади,
Останнім набоем прощались з життям,
Несплямлені ганьбою зради.

П — Не плач, моя мамо, даремно не жди,
Не мрій про маленькі внучата . . .
Кохання пал чистий, мов крапля води,
Згасила остання граната.

У — Пройшли ми кордони держав у борні
І рани живі показали . . .
Та світу могутні сліпі, нависні,
І нас, як Христа, не пізнали.

А — По бурях змінили обличчя світи,
Змінилися й наші дороги.
Йдемо, як ішли, уперед до мети,
До світлих вершин перемоги!

8 жовтня 1962.

БЛАЖЕННІШОМУ ЙОСИФОВІ

Вітай Блаженний Велетню наш, Кардинале!
Провіснику доби, запалюй нам світла!
Людство розтерзане, зацьковане і кволе,
В кромішню пекла тьму ведуть вампіри зла.

Коли народ, знедолений ярмом неситим,
Коли в безвірстві тонуть дочки і сини —
Ти, пастир наш, з чолом ясним, відкритим,
Пішов на прю з насильством царства сатани.

Пройшов мости хиткі, що смерть з життям лучили,
Не створить їх мара, ані кошмарні сни, —
Крушились ребра, рвались від ударів жили,
Пилатів присуд-глум і крик катів: “Розпни”!

Тортури й каторга життя числили днини,
Сталили волю в твердь, дух вірою палаю,
Ти на руїнах правди, гідності людини,
Любови храм прощеним серцем будував.

В північну даль лягла призначення дорога,
Важких хрестів, стрімких, нескінчених Голгот . . .
І Ти її пройшов, дійшов найближче Бога,
Через терпіння до блаженств святих висот.

Вітай Верховний, любий наш Архиєрею!
Лишись назавжди в вірних, віddаних серцях.
Вогню нам дай, новітній, рідний Прометею,
Що святістю горить у вічності сонцях.

Вогню незгасного, ласк віри пресвятої, —
Не піде Твій народ у чорне небуття!
Зроси нам душі перлами води живої
На змаг до вільного і вічного життя.

28 червня 1968.

ПЛАЧ ЄРЕМІЇ

У вісімдесятиріччя Кардинала.
Блаженнішому Йосифові.

Окрадена. Заморена. Насильства муки.
Нескорена. Незламна твердю. Ти — свята!
“Зведеш до кого скровлені борнею руки?” —
Кричить розпуха. До намісника Христа!

Дарма. Дурман. Досадно діють діялоги!
Гнилої рани гидъ. В гріхах горить земля . . .
Громами регіт віри рве, розколює пороги:
“Святець братается з дияволом Кремля!”

Торги і терези — за душу неповинну!
В іржі заліз, важких кайданів вікових.
Шампан, кав'яр. Бенкет довершує доктрину.
Дар золота — за прах збезчещених святих.

Бредуть у чистих ріках мучеників крові,
У твані тонуть наши святощі й святі,
Щоб на Голготі черепів, костей з любові,
Розп'ясти, вбити нашу душу на хресті.

О, зглянься, Отче, з неба, в грізний час над нами!
Над пеклом райдужні тужавіють мости.
Для обездолених Павли стають Савлами,
Розіп'ятим нові вирощають хрести.

Гробними догмами глумляться Тіссерани
І фістенбергери, під'юдження митці.
Війо живі, криваві ятрить, ранить рани,
Осліплює прозрілихйти на манівці.

Не плач, наш Йосифе, новітній Єреміє!
Ти переніс Голготу найважчі всі хрести.
Стань гетьманом Апостолом, бо зло шаліє,
Удруге Рим від орд азійських захисти!

Едмонтон, 7 лютого 1972.

ДО 25-РІЧЧЯ ЕПІСКОПСЬКОЇ ХІРОТОНІЇ КИР НІЛА

Ти — мов маяк на виступі узгір'я!
У тьмяній млі жезла твого ряхтінь
Тремтить, мов трепоти сяйні сузір'я,
Над прірвою обманних мерехтінь.

Ти берегам дністровим серцем вірний,
На чужині будуючи П'ємонт.
Твій бистрий зір, орлиній і погідний,
Зорить у дальній, світній горизонт.

Ростуть храми, притулки і “Просвіти”,
А мови їх цілюще джерело
Вирошую, немов пагіння, діти,
Спрямовує у рідне матірне гніздо.

Північними захмарений вітрами,
У мрякобісі потопає схід.
На Україну, приспану віками,
Ти Риму вічного наводиш звід.

По зливах бур у вбогім ріднім краї,
Ти з ним болієш і до Бога йдеш.
Бездомним, вигнаним у дні відчаю,
Спасену руку, братню подаєш.

Нехай шаліють, виють лжепророки!
Ти стій твердий, незламний, рідний брат.
Носи на славу довгі, довгі роки,
Христових Правд Святий Апостолат!

1 липня 1969.

МИТРОФОРНОМУ ПРОТОЄРЕЄСВІ
о. д-рові Михайлові СОПУЛЯКОВІ

З долів знедолених Ти вийшов хати,
Під вередливі, буряні вітри.
Мов грому рокотом, ревли гармати
У загравах тривожної пори.

Верстлав тернисту й радісну дорогу.
Вона ж веде до світлої мети!
Усе життя служити ревно Богу,
Стяг України понести в світи.

Під гору йшов кремінну, не по схилу,
Зневолив руку, до меча хитку?
О ні! Хреста збагнув невгнуту силу,
Святого слова рукоять кріпку.

Тебе несла окрилена відвага,
Бистрінь ума здіймала до вершка;
Де гніву пал — там кригою розвага,
Де нис неміч — помічна рука!

Ти серцем плів по горя ріках чорних,
У вирів хлань і в твань глевку багна,
Пірнав у глиб, голодних і бездомних
Наснажував, спасав від пекла дна.

Це Ти діждався гідної заплати,
Що Провидіння в дарі принесло, —
Зірками здvigів діло доконати —
Ввінчала митра сяєвом чоло!

Едмонтон, 13 березня 1971.

ПРОМЕТЕЙ

Диригентові В. Кардашеві

Співає “Прометеї”, надхненням хор співає,
Вогонь святий мете, вибризкує з грудей.
Міць, силу, славу прадідів несе, вливає
У кволість душ, в серця розтерзані дітей.

Злітає тугою під сонце України,
Де в чистім полі вітер, в рідній стороні,
Ярить жаринки волі в попелах руїни,
Синів у сталь тверду гартує до борні.

Щоб вільні води покотив Дніпро широкі,
Щоб Київ знов каштанів свічами горів,
Над ним засяяли знов зорі синьоокі,
Тарасів Канів у вінку садів яснів.

Дзвенять пісні, громлять весняними громами!
Тверді грудьми, як мур, незборені ніде,
Вітчизни месники грідуть рядами, —
З Москвою в бій Повстанська Армія іде!

Співай, чаруй, преславний хоре “Прометею”!
Лий золото полів, блакить ярку небес
У пралори, в соборності одну ідею,
Ізбі наш народ з кайданів волею воскрес!

Не заклюють Тебе орли, ні хижі сови,
Хоч Ти прикований до скелі чужини,
Серця сповняєш полум'ям сяйним любови,
Ненавистю до царства сатани!

1968.

СВЯТОЮРСЬКА ГОРА

В п'ятнадцятьріччя парафії св. Юра
о. парохові радникові В. ТАРНАВСЬКОМУ

На плахтах пагорбів Поділля
Покірно палицю прийняв.
Вороже їжилось довкілля . . .
Путь предків пастирем верстав.

Жах заморозив оставпіння . . .
Кати під храмом. З ними смерть.
Сліпити їх Боже Провидіння . . .
Словняє вдяка серце вщерь.

Не скриті сумніви Мойсея,
Зневір знамено в далину, —
Пал святоюрського Андрея
Приніс в душі на чужину.

В плоди вигод, в хаос законів,
В дурманний чад модерних днів, —
Могутній гомін рідних дзвонів,
Нетлінний звичай прадідів.

Овець шукати? Ні! Не треба!
Не раниш рінню, терням ніг, —
Чаруєш голосом — дар неба
З крутіх і темрявих доріг.

У церкві, в школі, рідна мово,
Грими грімкіше від гармат!
Тебе святым сторожить словом
Наш пастир, друг і рідний брат.

Едмонтон, 1 травня 1971.

МЕРЕЖІ

Мережі, мережі, мережі!
Ми матірній мові на стежі!
У шалі шедеврів шумних чужини
Ми рідного краю залишені межі
Мережимо, мрійні мелодії-сни!

В серцях вам ворушимо тугу,
Хай думу снє на лету,
Хай кличе в вітчизну вас другу,
Невільну, печальну, святу.

Мережі . . .

Вливаємо в душі піснями
Вам леготи батьківських піль,
Ласкавими нені словами
Змагаємо з'ятрений біль.

Мережі . . .

Летіть крильми, пісеньки, з нами,
В найкращий у світі з країв,
Річки там шепочуть з гаями
Під сміхи, плачі солов'їв.

Мережі . . .

Прославимо в світі піснями
Вітчизну батьків чаївну,
Любіть наяву, любіть снами,
Красу України рясну!

Мережі . . .

ЖІНОЧИЙ КВАРТЕТ “ВЕРХОВИНА”

Чуйних сердець — мелодії зливами.
Ласки благання. Прийдешнього жах.
Душі хвилюють надхнення припливами,
Виблиски зір в променистих очах.

Тугою пісня орлиними злинами —
В мрійні Карпати, мережі плаїв . . .
Юнню буяє і бистрими крилами
Синь досягає нетлінну віків.

Київ пробігши гінкими бульварами,
Скаргу несе до космічних орбіт.
Покотом падає, гомоном — хмарами,
В тужне, туге трембітання трембіт.

Сльози Олеся — за злотними струнами,
Ронить контральтовим тембром снага,
І блискавками, гримучи перунами,
Тьму розтинає поета жага.

Слава Стрільців Січових соловейками
Дзвонить на гронах червоних калин,
Радість зринає в верхи коломийками,
Котиться в долі по вітях ялин.

Зірок серпневих блищить міріядами,
Чаром підносить Олени краса,
Ніжно п'янить і чарує трояндами,
Березнем будить надії весна.

Смуток із радістю йдуть з “Верховиною”,
Мольби і віра у дні перемог,
А Володимира сірою дниною,
Милу розвагу несе діялог.

Едмонтон, 12 березня 1972.

В. МАКАРОВІ

Я люблю Тебе, друже . . .

В. Сосюра

Я люблю тебе, друже, за те,
Що в душі твоїй небо просторе, —
Сяє сонце надій золоте
І завзяття виблискують зорі.

Грієш серцем гарячим, палким,
Добротою, по вінця налитим,
Мов вином золотисто-п'янким,
Що все хочеться пити і пити . . .

І летіти в замріяних снах,
У воскресну бажану хвилину,
На баских, буревійних вітрах,
В рідну, вільну, святу Україну.

Ще люблю тебе, друже за те
Джерело найчистіше любови, —
Самоцвітом, рубіном цвіте
Кожна крапля пролитої крові.

30 січня 1970.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ ДРУГА ІВАСЯ

Не нам діла Твої судити, Господи!

В свій час покличу всіх до себе вас!
Ні дня не знатимеш, ані години.
А Ти спішив, як воїн на наказ,
Щоб не спізнитись дрібочку хвилини.

Чому не дав маленьким діточкам
Прощальних слів потіхи та науки?
Ти сам пішов у божий неба храм,
У день святий — без болю, сліз і муки.

О, тайно темна! Гасиш всі світла!
Мовчить могилою німа хвилина.
Чому Тебе в ту мить не зберегла,
Кохана, вірна, віддана дружина?

Замовкни, серце кволе! Не ридай!
Де ж ви, матусю, Олю, в скорбну днину?
Не скажете Івасеві: “Прощай”.
Землі не кинете на домовину.

В твердім, гостиннім лоні чужини
Спокійно спи, мій незабутній друже . . .
Про Україну рідну тихо сни,
Яку любив так палко, вірно, дуже!

А ви, малі сирітки-дітоньки,
Не в'яньте в хмарні дні, сумні й холодні,
Вас обігріють, ніжні пучечки,
Крильми своїми янголи Господні.

Едмонтон, 24 липня 1971.

ГІМН

Сурміть знов, сурми! Ревіть, гармати!
І вибухайте, димів гриби!
Ти будеш жити і панувати,
Тверда на злобу злой доби!

О, Україно, прарідна мати,
Ми клянемося, дочки й сини, —
Для тебе жити, в бою вмирати,
Для волі, сили, слави й краси!

Струснем Кавказом, позвем Карпати,
Хай скаженіуть люті кати!
Ти будеш жити і панувати,
Полине слава в ясні світи!

О, Україно, прарідна мати,
Ми клянемося, дочки й сини, —
Для тебе жити, в бою вмирати,
Для волі, сили, слави й краси!

Втікайте, зайди, з чужої хати,
Завзяття й зброю здіймем нову, —
Ти будеш жити і панувати,
Зітреш Варшаву, зметеш Москву!

О, Україно, прарідна мати,
Ми клянемося, дочки й сини, —
Для Тебе жити, в бою вмирати,
Для волі, сили, слави й краси!

15 травня 1970.

ПІСНЯ

Не хились, калинонько,
Не ридай, дівчинонько,
У великий тузі.
Не шуми, дібровонько,
Що поклав головоньку —
Спить стрілець у лузі.

Віття гне калинонька,
Сльози ллє дівчинонька,
З болю серце мліс.
Тихо спить головонька,
Хоч шумить дібровонька,
Буйний вітер віс.

Не сумуй, дівчинонько,
Заспівай, дібровонько,
Пісню солов'їну.
Не заради зрадоньки
Ліг стрілець той спатоньки,
Ліг за Україну!

25. 1. 1969.

МОРОЗИ

Морози, морози! Зм'якшать вас не сльози!
Морозите мрійне мереживо снів . . .
Хоч матірне слово скували погрози, —
Не вам закувати весняних вітрів!

Наснага безсмертя ростила їм крила,
Надхнула від прадідів духом грудей,
Бистрінь метеорів іх лету навчила,
Відвагу вливала відвічність ідей.

Морозіть, морози! Сліпі ви на сльози,
Зрадлива і ваших відлиг талина,
Вітри весняні вже розвихрють грози, —
Встає, воскресає всесильна весна!

1966.

ЖУРАВЛІ

Жаль. Знову жовкне, в'яне листя,
Летять у вирій журавлі . . .
Курличе журнє передвістя
І жалять жалісно жалі.

За обжебраченим дитинством,
За веснами старих могил,
Мрій заморожених насильством,
Приземним полетом без крил.

За щедрістю чуткою щастя,
За невблаганих ласк руслом,
Що наповняло вщерть нещастям
Благожурливе джерело.

Найжалісніше жалить жаль,
Як журавлі закурять даль.
Несеться сумно в сірині:
— Умреш, умреш на чужині. —

1966.

ХМАРИ

Хвилюються хвилями, хлюстають хмари,
Бурхлива і буйна небес каламуть.
Розбещені гонять у небі отари,
Біжать у далеку, беззоряну путь.

Хвилюють зідханням надхнення пориви,
Гудуть вітрогоном, лопочуть думки.
Чуттів білопіністі гребені-гриви,
В рясні і поривчасті ринуть рядки.

Як сонце зерно золотисте розсіє
І синім спокоєм заснуть небеса,
В душі глухина гусне в твердь, кам'яніс
І смутком спливає у серце краса.

О, ні! Не спокою, а бурі з громами!
На смерть присипляють нас сни тишини.
Нас жахом, страхіттям, пожеж над шляхами
Не зжужмлять у жмут роздоріж чужини.

1967.

ТРАВЕНЬ

Розлився травень травами.
М'якесенький муріг,
Жляхи шмагають шпагами
У далечах доріг.

Пухкенъка путь Пречистої
Доходить до дібров,
Посеред тиші млистої
На лаврах спить любов.

Ступають стопи святістю
По пагорбках гробів.
Бруньюкують бильця білістю,
Дзеленьканням дзвінків.

Заносиш, земле, згарами,
У вінчанні віднов.
Роздерта радість — сварами.
Кайдани, кості, кров . . .

1967.

ПІСТА

Під блисками стріл, порозсіваних з грому,
Голготу притьмирила темінь густа . . .
Роздерлась завіса Господнього Дому
І смерть усмирила страждання Христа.

На мить не вгасає біль-мука вогниста,
Сталить і загонить у серце мечі,
В Твоє непорочне і чисте, Пречиста,
І блідістю жаль ціпеніс в лиці.

Твоя не пробігла Голготи дорога, —
Пройшов спис у серце, струмить кров свята . . .
Збичоване тіло безсмертного Бога,
На руки й коліна складають з хреста.

У мармурній тверді Твій біль кам'яніс,
Та ніжністю рук знов до повних грудей
Пригорнеш і серця любов'ю зігріеш,
Предвічне і Віще Спасіння людей.

Свята Пісто! Твої муки і болі
Небесного Царства сягнули вінця.
Проси Свого Сина нам крашої долі,
Щоб наші Голготи добігли кінця.

1967.

ТВЕРДИНА

Любов моя, Пречиста, —
Не здобуття твердиня,
Її кріпка і чиста
В душі моїй святыня.

I не погасять бурі
Її вогню святого,
Не збурять її мурів
Самсони світу злого.

КОСМІЧНІ КАНТАТИ

МИСТЕЦТВО

Якову Гніздовському

Мистецтво — минулого міст у майбутнє,
Це втілений духа надхненний порив,
Надземне зривання, змагання могутнє,
Це зліт у крайну невиданих див.

Мистецтво — це болі снажного горіння,
Це виблиски зір у нічну каламуть,
Мистецтво — це муки у палі творіння,
Це смертних в безсмертя незаймана путь.

1968.

РУШНИЧОК

Рідна мати моя . . .

А. Малишко

Рідна мати моя попід мурами ждала,
Заридала ридма, як відкрилась тюрма,
У заслання далеке ти мене у розпуці прощала,
Рушничок вишиваний з ікони в дорогу дала.

Розстелю той рушник, вишив він нашу долю,
У заметах снігів, скавулінні вітрів,
І на тім рушничкові оживе все — до лютого болю —
І розлука й тюрма, й дики звірства катів.

Хай на ньому веде смутком шита доріжка,
У родинне село, до колгоспних кутів,
Де давно не цвіте на устах материнських усмішка,
А прокльони важких, навісних трудоднів.

1970.

С М Е Р Е К А

Схилилась смерека висока, струнка.
Hi!
Не пожилилась!
Бо їй не підмила коріння вода,
Лиш голову низько схилила.
За ким же нещасна сумус вона?
Чи мислить важкі сумні думи? . . .
Яка ж пригнітила вагіттям журба,
Що не підніметься з задуми?
Ввижається мати,
Колись то струнка,
Зігнута життя бурунами.
Їй спину нагнула важка голова
Від дум,
Від журби,
За синами.

31.7.1965.

КОСМІЧНА ПОМИЛКА

31.6.1965.

Ш У Г А Й

Шугнув у шир швидкий шугай.
І — сосон коси шумами . . .
Гулькнув розгуляний гультяй
В рамена річки, —
Звихрив хвилю,
І бризками оббрізкав
Скелю.
Задержав віддих і подув.
Боки бокастих лоз погнув.
Війнув у виш
І грюкнув громом,
Заревів:
— Дер-р-р-р-ж-и-и-и-и-с-ь! —
Хмариночці, собі на сором,
У лоно блискавку шпигнув,
Зубів зигзагами роздер,
І знов замовкі,
І знов завмер.
І розплівлась хмарина з болю.
Пустила сліз рясних по полю
Струмочки.
І зморщив дрож
Чистеньке личко річки.
Дощ.

Липень, 1965

Р А Н О К

Горить ріка.
Не полум'я, а тліс.
Підноситься, клубочиться,
Не дим, —
Імла розплівчаста.
Сіріс, ген синіс.
Двигнувсь важкий вологи вал,
Скотився понад лози,
Розливсь, розплівсь
Димчастий шквал
В рясні росисті слізози.
Койот всю ніч сторожував,
Він і над ранок не дрімав.
Підніс свій ніс у виш без хмар
І —
З горла тенором стрільнув:
“Пожа-а-а-а-а-а-р!”
І схід поспішно зашарів,
Шоломом мідним задзвенів . . .
Пожежник жвавий, завжди муж,
Жбурнув жорстких жарин у вуж,
Линув вщерть золота дощем, —
Туман принишкнув під кущем,
І злива річку погасила,
Дзеркальним сріблом заясніла.
Листок на гілочці, билина,
В рясних, розграйливих перлинах
Рос.

Липень, 1965

Е. С.

Яка тебе доля в мій дім привела?
Вже в'януть в гаях душі квіти . . .
Щаслива, примхлива, ласкава чи зла?
Щоб плакать мені чи радіти?

Як сонечко сяйне, весіннє, ясне,
Стрясає тужаві тумани, —
Твій сміх наче госення ніжне, п'янке,
На серця роз'ятрені рани.

Благаютъ жадано безмовні вуста
(Іх шепті душі зрозуміти).
— Наповнена чара вина золота.
Нам, спрагненим, пити і пити! —

Чом будите спокій осінній, глухий,
Наїvnі невинності діти?!

То ж вибухне в серці пожар навісний,
Щоб полум'ям болю горіти!

9 вересня, 1965

ТУЖИТЬ ЖАЛЬ

Опале золото з дерев —
Зчорніло.

I
грюкіт грому,
бури рев

Завмер.
Зашаруділо —
Голе гілля.
Довкілля
посумніло.

У сірій світі
смуток
сходить . . .

Оре стерню,
Осінню сіє тишину,
А скиби суховій скородить
І заколисує
до сну.

В печальну даль
Мчить туга,
Жаль . . .
Де ділась благість золота!?
В калюжах
шльопас
сльота.

26.10.1965

ТРОЯНДА.

О, квіте жагучий,
Трояндо пахуча,
У перлах іскристих Онтаріо роси.
Клює жаль болючий,
І туга пекуча —
За слявом осіннім твоєї краси.

Ввижастєся юна,
Твоя бистрокрила
Дзвінка, сонцеструнна, розцвіла весна . . .
Ти мрій моїх вруна
Притьмом полонила,
Сп'янила безтямно думки без вина.

Над плесом роздерти, —
Не чайка літає,
Діток не скликає розпачливий зов, —
Це туга з Альберти
Тебе виглядає,
А може ридає і скиглить любов!?

15.2.1966

В И Н О

Моїй дружині.

Немов вино старе, люблю кохану,
Що родить радість і ворушить кров.
Розкішний шум шумливого шампану,
Шумує в серці, піниться любов.

Розлиймо радість ранніми роками . . .
І пиймо розкіш юністю весни,
У космос мчімо бистрими думками
І снімо ніжні непробудні сни.

Бо прийде мить, що в вічність нас покличе,
У путь далеку, путь без вороття,
У світ незнаний, скритий, таємничий,
У царство духа, щастя-забуття.

16.2.1966

ЗНОВ ЗИМА

Пінним пухом покрила поля,
Білить баню небес, білина.
Засинає в заметах земля.
Білина, білина, білина, —

Креще іскри скрипаль крижані.
Загула, залягла знов зима, —
Кучугури, намети і кряжі кружені.
Знов зима, знов зима, знов зима . . .

Серце смутком сповите, сон снить.
Шерхне шаром в душі тишина.
Туга втомлена тліє, тремтить.
Тишина, тишина, тишина . . .

1966.

ЛЕГІТ

Золотом — лози, а сріблом — бруньки,
Росяні слізки нагнули гілки,
Білі берізки, а коси русяви,
Верби, вербички — чуби кучеряві.

Весно воскресла, вітрами в'юнка!
Річенко скресла, бурхлива, прудка!
Подих пестливий пустує полями,
Видива виливів вод над ставами.

Неба бездонного вабить блакить,
Сонця сяйливо насичена сить,
Гаю, мій раю, розвийся, розмаю!
Легіт легкий твій я п'ю . . . спочиваю . . .

25.4.1966.

ЩАСТЯ МОЄ

В житті ви щастя зазнали.
Порадьте, друзі мої,
Щоб і мені щебетали
В гаях душі солов'ї.

В багатстві щастя шукають.
Що ж, я його не придбав,
Тому-то щастя не маю,
Тому його не зазнав.

Знаходять щастя в коханні.
Палкіше всіх покохав . . .
По безнадійнім розстанні
У муках пекла страждав.

Всміхнеться щастя яскраве,
Зове, волає в віки . . .
І бродить воно у неславі,
Плете тернові вінки.

Не заздри щастю чужому
І не цурайся свого, —
Моє все щастя у тому,
Що не знаходжу його.

10.5.1966.

ХИМЕРА

Диск сонця спроквола
Накреслив пів кола, —
Стрібнув у безодню бездонну,
А вечір рум'яний,
Розніжений, тъм'яний,
Розчулює ніченьку чорну.

Розсяяли ночі
Ясні зорі-очі,
Розкрила пожадливо крила . . .
Зідхнула дужмяно
Від пестощів п'яна,
Розкошів росини зронила.

А місяць-мислитель,
Предвічний учитель,
Не чулий на ніченьки чари,
Поглянув глумливо
Холодний на хтиву,
Всміхнувшись сковався за хмари.

20.6.1966.

НЕЩАСНЕ ЩАСТЯ

Н.Т.Ц.

Не ми — наша юність безгрішно грішила . . .
У волоть остисту вдягнулась любов,
Хоч рвались до лету розпростані крила
І жарко, пожадливо бурилась кров.

Ти в щасті . . . Гордуєш . . . У тебе родина . . .
І хоч в ряди-годи стрічаємось знов, —
Моє щастя у тому, — комусь ти єдина,
Моя в вашім щасті нещасна любов.

1966

ЛОЗИ

Похилились лози
Станом над ставами,
Відгреміли грози
Бурями, вітрами.

Сіс осінь хмарна
На рудаві гриви
Золотого вруна
Золоті розливи.

Чеше часто лози
Щедрими дощами,
Ронять ревно слізози
Лози галузками.

Відчувають лози
Чуйними чубами, —
Скрготять морози
Білими зубами . . .

Заіскряться роси
Зимок зіроньками,
Посивіють коси
Голими гілками.

1966

БІЛЬ

Чом за гріхів невинності визнання
І за нетлінність непорочну снів
Береш на глум мене, на катування,
Під град важких і нерозважних слів?

Я в'юсь собакою в своєму світі,
Мети на мене бруди звідусіль . . .
Мовчи, поете, у гливковому смітті
І по-собачому зализуй біль.

Не жальсь, бо став ти добровільно бранцем,
В собі тихенько, скрито скавули
І завмирай повільно вільним серцем,
Не нарікай і Бога не хули.

1966

З А М Е Т И

Замітає зима змій заметами
Ліси, луки, луги і поля . . .
Під пухкої пороші тапетами
Спить спокійними снами земля.

Сповий снігом своїм, сніговійнице,
Весен споминів сяйво ясне,
Замети забуттям, заметільнице, —
Мос струджене серце спічне.

1966

КРАПЛЯ

Краплинка малюсінька, росяна я,
На гілочці часу в просторі,
Мала порошинка дочасна буття,
В предвічного замислу творі.

І крапелька чиста, маленька моя,
Узріла росину-сріблянку,
Тремтіла, ряхтіла промінням зоря,
У кольорах райдужних ранку.

Світила і сяяла сяйвом вона,
Горіла, палала красою . . .
Війнула з-під вій зелених весна,
Нас в краплю з'єднала собою.

1967

ПУСТИНЯ

Переді мною простір-пустка,
Сумна пустиня самоти.
Не відлетить вістунка-хустка
В живі байдужливі світи.

Чужа, жорстока хижість неба
І скумість сонця, сліпота.
Душі крушиночку хоч хліба . . .
В попалені від спраг уста,

Краплиночку води живої,
Фата-морган, оман оаз,
Що рани, болі, злагу коїть,
У леготі п'янких екстаз.

Перебреду це біле море?!
Побачу ще сяйні світи?!
Тайфун мій слід в снігу заоре,
В сумній пустині самоти.

1967

КАЙДАНИ

— Матусю кожана! Матусенько мила!
Що стане зі мною? Ростуть в мене крила!
Я чую десь глибоко в серці глибоко, —
Злетіла б я високо в простір, високо . . .
Де сонце не світить, палає вогнями,
Де зорі прослались на небі шляхами.
В душі відчуваю невинність дитини, —
Я людям простила б всі їхні провини,
Всі кривди забула б, зневаги і кпини,
Добро їм творила б щодня, щохвилини.
Що буде зі мною? Не можу збагнути!
Хотіла б до себе ввесь світ пригорнути! —
На це покидала лише головою
Матуся і каже: — Було так зі мною!
Тому не надійся від мене догани, —
Кус любов в серці невидні кайдани.
Не знає ще серце, які це окови,
Покірно ступає в неволю любови.

1967

СМЕРТЬ

Я бачив смерть. Не кістяка з косою,
Як віруванням уявляв народ . . .
На тому світі я стояв ногою,
Не в розшуках незнаних ще пригод.

Перетягнулися ніжних нервів струни,
Відпругою звільнилися з валків . . .
Вже замовкали життєвісні луни,
В жахливих муках я дерев'янів.

Забилось серце дзвоном на тривогу
І слало друзям всім своїм: “Прощай”.
А жаль спиняв благаннями дорогу:
“Скінчи пісні початі, доспівай”!

Мигнуло вмить життя мое стрілою
І провалилось в безвість забуття.
І ллється темінь чорною смолою
І заливає відсвіт майбуття.

Єдине слово, немічні і кволі
Уперто шепчути спалені вуста,
Немов не жив на світі ще ніколи:
“Я хочу жити, Діво Пресвята”!

1967

ПОЗОЛОТА

Сіє, сонце, сіє, —
Царина цвіте,
Землењку засіє,
Зерно золоте.

— Стань і скаменися!
Злободіє зло!
Сходить і сміється
Зеленню зело! —

— Знай! Зазеленіє
Щедро, досхочу,
Доцвіте, доспіє, —
Плід позолочу.

1967

ПРОВЕСНА

Пазелень пагорбків,
Лати лісів,
Видолин, вибоїн,
Сріblo ставків.

Пагілля парости,
Брості бруньки.
Пролісків прорості —
Дзвонянь дзвінки!

Просить у проривах —
Хаоси хмар.
Обрідь на обріях —
Жужелі жар.

1967

СПОВІДЬ

Я вбив людину. Так. Судіть мене!
Я розкажу ганебних дій провину.
Хай людовбивця кара не міне, —
Я душогуб. Я вбив живу людину!

Як хитро це! В крові не зганив рук,
А вбив. Найкращу в світі, безневинну.
У каторгах страшних, жахливих мук
Я вбив — святу, несплямлену людину.

Я знав її з дитячих, юних днів,
Хоч не пролив жорстоким мордом крові . . .
Для здійснення несамовитих снів
Убив, забив з нелюдської любові.

В приземнім леті зраница вона
Свої незрілі до поривів крила,
І в твань нужди пірнула аж до дна . . .
Післав любов — від смерті відкупила.

Запродану в ясир, у борг буття,
Знесилену, повергнену на кпини
Осиротив, зламав без співчуття, —
Дав волю їй за зраду батьківщини.

В тортурах туги безпорадні дні.
У морі мук страшних поневіряння
Віддав її нещадній чужині
На сміх, на глум, презирливе скитання.

Щоб вискати і висмоктати кров,
Розжарив ревнощі до катування;
У серце влив отруйливу любов,
Що нищить мрії маривом розстання.

З надій в нащадки петлі я зсукав.
Що давма давлять горло обручами . . .
Їм радість рідну слова відобрав,
На журний жаль розмножив чужаками.

В душі я віру в Бога заміняв
Безумними, блискучими божками,
Роздер і борознами розорав,
Щоб плакала сумлінними сльозами.

Я оглушив її, я осліпив
На райдужне, величне, звабне їй гоже . . .
Я золотом зіниці засклепив,
Що рідним звала зве тепер ворожим.

Зігнуту шию під ярмо я вбгав.
І чванюся, викрикую: “Це во-ля!”
Її убивства явно доконав,
Щоб не зустріла скритовбивця доля.

Судіть мене. З багна не відгрібе
Її ніхто. Я закопав людину!
Я вбив! Судіть! Самого вбив себе!
Живцем поклав у вічну домовину!

1967

ДУМКА

Кволими крилами
Думка — щомить,
Старости схилами —
В неба блакить.

Спомини — спадами,
Мрій водограй,
За океанами —
Рідний мій край.

Голосом, гомоном —
Спів солов'їв,
Сонячним шоломом
Вкритих борів.

Стрибами, струмами —
В рінь ручайв,
Шепотом, шумами —
Лан колосків.

Мрійно зажурених
Чорних очей,
Ніжно розчуленіх
Чаром ночей.

З краєм розлучений
У самоті,
Смутком замучений
В тужнім житті.

Крихітка радости
В сірі ті дні,
На схилі старости
У чужині.

15.11.1970.

ДО МУЗИ

Дай ключ мені, музо, до тайн віковічних,
Відкрити їх брами, пірнути в світань
Глибинну криниць, у вир течій космічних,
У надра джерел непорочних терзань.

Іх струмами душу свою обновити
І полум'ям змити в'язку, густу твань,
Ярким палом сонця вщерьте серце налити,
Розлити у ночі світанкову рань.

Дай тишу верховну крильми сколихнути
І зоряним шляхом сягнути мети,
Предвічної Правди престолу торкнути,
Черпнути наснаги, що творить світи.

Щоб словом могутнім, не атомів зрывом,
Збудити народи в тривалому сні, —
Червона пітьма грозить сонцю заливом,
Конають заражені струпами дні.

Наджнення дай, музо, світ мре, підгниває
В хоромах марнот і в розкошів ярмі, —
Дух в ранах, орлом свої крила ламає
До ґрат, полонений в багатства тюрмі!

1968

ДВОБІЙ

За сірою ширмою ночі,
Сіріші дві тіні — в одній.
Палають розпалені очі,
Жагучий, ревнивий двобій.

Сплітаються зміями руки,
Два яблука плоті тверді,
Грудей порозчавлюють луки,
Пружисті, гнучкі, молоді.

Струмують розливчасті соки,
П'янить їх настоящий хміль,
Здригаються, корчаться кроки —
Солодкими муками — біль.

Уста божевільно п'явками
Висмоктують серця любові,
Шипить, шаленіє вогнями,
Розбуржана пристрастю крові.

Мов буря ревуча вітрами,
Їх скошує, звалює з ніг . . .
Перлиниться щастя слезами,
Росою іскриться моріг.

За сірою ширмою ночі,
Сіріші дві тіні — в одній . . .
Здійснилися мрії дівочі,
Бруньки пуп'янють надій.

1968

МІСЯЦЬ

Розпустила коси чорні — над снігами —
Теплими руками новорічна ніч.
Розляглася тиша зимовими снами,
Запалило небо міріяди свіч.

В'ється круто річка поміж берегами,
Льодова доріжка в даль із далини.
Стоймо, рибалки, й тягнемо вудками
З чорних ополонок бронзові лини.

Заярілось небо рясно-кучеряве,
В загравах багряно-золотих вогнів,
Викотилося диво, видиво яскраве,
Величезне коло з річки берегів.

Де ж ви, астронавти? Космокораблями
Пливете на місяць в безліч перепон . . .
А він так близенько, повний перед нами,
Простягайте руки і беріть в полон!

Чіп Лейк, 1.1.1967.

МОЛОДЯТАМ
У день вінчання

Життя людини — це плавба,
Химерні води моря,
Бо в них і радість, і грізьба,
І сльози щастя й горя.

Пливеш у мрійній тишині
І в час страхіття шалу,
У темні ночі, ясні дні,
До вічності причалу.

Нехай же човник ваш пливе,
В найзатишніші плавні,
П'янить вас щастя медове,
Як запах квітів в травні.

Та попливе часами він
І на бурхливі води,
І загуде тривоги дзвін
У розгулах негоди.

І човен підіймуть хиткий
Пінистих хвиль навали,
Жбурне ним вітер-лиходій,
На гострі, дики скали.

Все переможете в борні,
Негоди з бурунами,
Якщо у вашому човні,
Бог-Син пливтиме з вами.

Е. 27 грудня 1965.

СХІД СОНЦЯ

Тріпочутъ трави росами,
Шумлять ялини косами.
Хвилює річка хвилями,
Пташки проснулись трелями.
Погасла ніч зірницями,
Побліднув місяць лицями,
Бо день відкрив віконечко
І котить коло-сонечко.

6.6.66.

НОЧІЄ . . .

Вже темнішає сіра небес голубінь,
Щораз нижче і нижче лягає на гори,
Розливається морем розплівчаста тінь,
Виднокруг обручем замикає простори.

Ясна зелень лісів прилягла до землі,
Непорочна і чиста під вечір чорніє,
Западаються гір гордовиті шпилі,
Велич валом важким на виду вагітніє.

Вже злилися і синь і зеленість руслом,
Не розлучиш, хоч вимучиш, видивиш очі,
Непроглядним і темним спадають рядном
Знов на землю завіси розвішані ночі.

4.6.1967.

РАНОК

Звивається синява зоряна,
Зрінають твердинями контури гір,
Озерна гладінь непоорана
Дзеркалами срібла вкриває простір.

Злягаються хмари фасадами
На втомлений, вигнутий місяця шлях,
Впивається схід оранжадами,
Розлігшись на сніжних, високих шпилях.

Всміхається радісно й молодо
І леготом ліне розливами в даль,
Бо сонце розтоплене золото,
Вливає в небесний, блакитний кришталь.

23.6.1967.

ДО 25-РІЧЧЯ

Минає чверть століття,
Як в золото оков,
В жахливе лихоліття
Скувала нас любов.

Вела крізь бурі грози,
Всміхалася вона . . .
Рясні зросила слози,
Як стріла чужина.

Минає чверть століття.
Вже дружимо й діток,
В'ялить у душах квіття
Осінній холодок.

Нас радує їх радість,
Їх щастя і любов,
А з ними наша юність
До нас вертає знов.

Серця нам розгріває
Новим прибоєм кров.
І знову повертает
Нам вірна скрізь любов.

5.11.1966.

П А С М А П А М О Р О З И

ПОЕЗІЯ

Поезія — мислі пірнання углиб,
Ритмічне зринання розливами в рими,
З турбот карколомний у засвіти стриб,
Душі хвилювання, надхненне й незриме.

Поезія — мова задуми й квіток,
Поезія — дуги веселок на гори.
Сплітає безсмертя лавровий вінок
І кидас в зорянє вічності море.

1967

ЛЮБОВ ПОЕТА

Її очі чар-щастям сп'янили мене . . .
Радість серця з ким маю ділити?
Хоч знеможене сном не спить, не засне,
При тобі воно прагне спочити.

Не спиняй свого, мила, і не присипляй!
Нехай б'ється гарячою кров'ю . . .
Не діли, а всеціле без жалю віддай
І налий аж по вінця любов'ю.

Що ж, поете без щастя, без долі, твори!
Твоє горе, мов море безкрас.
Її серце безслівно благає: — Бери! —
Мос ж — рими у муках складає.

1966

ТРОЯНДИ

Троянди, троянди, червоні, багряні!
Роніть аромати, п'янкі і дужмяні,
Вогонь свого квіту вливайте у кров,
Просніть її приспану снами любов!

Троянди, троянди, безколірні, білі!
Душі гойте рани, жалі наболілі,
Почуйте мій плач і псалми молитов . . .
Збудіть її, приспану снами, любов!

Троянди, троянди, принади любови!
Горіть, не розбуржуйте бурею крові . . .
У розпалі літа спахасте знов, —
Збудіть її, приспану снами, любов!

10.6.1966.

РОМАН — ЛЮБІ

Серця палом згашу навіть сонце,
Діядему з зірок я сплету
Над чолом твоїм, а під віконце
Ясний місяць для мрій покладу.

І веснути красою здивуєш,
Вітер ляже в покорі до ніг,
Своїм сміхом ти бурі вчаруєш,
Щоб не крили нам райських доріг.

Від бажань ніжних хмаркою стану,
Наді мноюти сонцем спахнеш,
І від щастя дощем я розтану,
Цвітом райдуги ти розцвітеш.

19.8.1965.

СЬОГОДНІ

Душі глибока туга
Ворушить аж до дна,
Осіння вис хуга
І скиглить край вікна.

Сьогодні смерти снами,
Спить юні буревій,
Шелесне під ногами
Зів'ялий лист надій.

До вічності причалу,
Мої осінні дні
Пливуть у шумах шалу,
В безжурній чужині.

Сьогодні поміж нами
Всі спалено мости,
Чорніють над гробами
Мрій райдужних хрести.

Едмонтон, 6.12.1965.

О СІННЄ

В тонах охр тане тишею ліс.
Плоди літа знов осінь збирає.
Від розгону радванних коліс
Все затихло і знов засинає.

Чому серце не тихне, не спить?
Тче незримі піснями скрижалі?
П'є фіялкову ночі блакить,
Мчить у сонці в замріяні далі.

Не приспати його і зимі,
Забуття не сповити габою.
Не спинить заметільній пітьмі,
Його туга несе за тобою.

Едмонтон, 15.10.1965.

КОРОЛЕВА СЕРЦЯ

В гаї душі ти увійшла
Всевладною ходою —
І скресла крижана імла
Під теплою ходою.

Прудкі потічки почувань
Зашемріли ярами . . .
А верховіття поривань
Набрякнуло бруньками.

Пила душа твій сонце-сміх
І небо, сині очі,
Духмяність віддихів твоїх
В чаклунні чаром ночі.

А ніжні проліски надій,
Цвіли в барвисті мрії,
Бажань незбагнених прибій
Спокус будили змії.

Заграли арфами гаї,
Настроєні вітрами,
І заспівали слов'ї:
“Відкрило серце брами”.

Ти увійшла повільно в храм
У зоряній короні . . .
Рознісся пахом тиміям,
Як сіла на престолі.

15.5.1965.

ТРИВОГА

Війнула весна знов вітрами в вітрила,
По водах небес попливли кораблі.
Чом, весно ясна, сумна моя мила?
Чом смуток розсівся на білім чолі?

Я зірку зірву з ризи неба нічного
І близком сяйливим чоло роз'ясню.
Рай радости серця її мовчазного,
Від сумніву й хмар навісних скроню.

Цей смуток печальний і думи холодні
Сама ненадійно ти їй принесла.
У серці тривога, в глибинній безодні,
Вже зіронька друга ясніша зійшла.

1967

ШИПШИНА

М. С.

Шипшино рожева, шипшино пахуча,
Принадні, п'янкі, запашні пелюстки.
Шипшино розкішна, шипшино колюча,
Гостріші від голки твої колючки.

Дівчино чванлива, з очима — як нічка,
Чманію від чарів і марю у снах . . .
У тебе, дівчино, солодка усмішка
І гострі, мов терня, слова на устах.

Зірву я квіточки рожеві, шипшино,
Жалкі колючки я притьmom притуплю.
Твое горде серце здобуду, дівчино,
Палким поцілунком уста затулю.

Пишаються квіти розкішні шипшини,
У мене в кімнаті в рясних пелюстках,
Тріпочеться серце в обіймах дівчини
І радість, і розкіш, і щастя в очах.

21.6.1967.

ЛИСТ

Не приносить листа
Листоноші рука.
Вже не любить і другу кохас . . .
Плаче ніччю сльота,
Душить доля важка,
Туга квилить і гірко ридає.

Кане, падає лист
Золотий і сльота
І надія моя завмирає . . .
Вітру жалісний свист:
— Чом не має листа? —
Листоноші під ноги лягає.

22.6.1967.

ВИШНІ

Гроном багряним нагнули гілки
Вишні, важкі, соковиті.
Злегка лопочуть зелені листки,
Лагідно літа сповиті.

Визрілий овоч зриває рука,
Владно до уст притискає,
Постать осонена, станом струнка,
Груди до ґрон випинає.

Схоплюю хтиво в обійми палкі,
Уст її губи шукають . . .
В'януть повільно ій руки прудкі,
Крильми мене сповивають.

Гronа грудей пригортую пруглі . . .
Viшні рясні, соковиті!
П'ю уст viшневих нектари п'янкі,
Соками юні налиті.

1967

СОНЦЕ ТА ОЗЕРЦЕ

Ти сонце
ясне,
золотисте,
Кохана моя!
А я?
Озерце,
мутне
і сріблисте,
Вода.
Як ласкою серце
Нагріє
твоє
променисте, —
Враз вдача тверда
Лагідніє
І плесо
ясніє
імлистє.
У нічку дужмяну
Розлуки з тобою, —
Краплинами кану,
Росою.
Часом коротеньким
Тебе як не бачу, —
Дрібнесеньким
дощиком
плачу . . .
Нап'ється
твого
Хто-будь чару, —
Збираюсь
у грізну
Я хмару.
Гуркочу громами . . .
І блискавок блісну
Вогнями.
І
за
безневину
Провину,
Я
зливою
ревнощів
рину.

Змиваю,
Руйную,
Де гляну,
Без міри й ваги . . .
І хвилями хляну
В свої
береги.
Замкнешся
В тасмну
задумливу книгу,
Холодну, — і твердну
У кригу.
Засяєш,
огрієш,
всміхнешся
Весною, —
Скресаю
від туги,
жаги
За тобою.
Пірнеш
на хвилинку
Знов сонцем
В озерце, —
Зідхаю,
парую імлою . . .
І знову
Мое розігнене серце,
Тебе сповивас
Собою.

1966

МОЯ ЗОРЯ

Сів,
спочив
на сосні
Місяць.
Марить
у сні . . .
Глушить
тишею
виш,
Не шелесне ѹ комиш . . .
Річка —
Срібна стрічка
близить.
у
безкраїм просторі
Мріють,
моргають
Зорі.
Блідне
неба
блакить.
Дніє . . .
В грудях щемить . . .
Зоре!
Зірко моя!
Тужить туга,
а я . . .
Очі
видивив
В ночі!
Вчула,
спахнула,
горить . . .
З вічності світу,
З вири орбіту
рвонула,
летить . . .
Серце завмерло,
Кров зціпеніла,
Віддих заперло . . .
Згоріла!

25.5.1966.

НЕДОСПІВАНА ПІСНЯ

0.3.

Як ніченьки кучері вечір розчеше,
Як звід зіроньками заблісне, —
До болю люблю,
Чар очей твоїх п'ю,
Ти моя недоспівана пісне!

У тиші вишинній душою ширяю,
Шукаю тебе, моя пісне ...
Верни серцю рай,
щастя сни доспівай,
Ти моя недоспівана пісне!

1966

СТРУНА СЕРЦЯ

Не торкай струни серця руками
Сонцесяйними, весно ясна.
Не проснеться вона пісеньками,
Не дзвенітиме дзвоном вона.

Не ятри ран у серці вітрами,
П'янім подихом лагідних піль.
Душу шалом шмагають шакали,
Лебедить білим лебедем біль.

Не чаруй чаром в місячні ночі,
У ряхтінні замріяних зір,
Щоб не чути, не бачити на очі, —
Ради чорної — віри зневір.

Не торкай струни серця руками,
Сяйна весно ясна, не торкай.
Спить вона супокійними снами . . .
Не торкай, не торкай, не торкай!

22.3.1966.

ПЛАЧ СЕРЦЯ

Ви бачили, як зливними дощами
Ридають хмари,
Навислі і важкі,
А, виплакавшись, знову кораблями
Пливуть у простори,
Веселі і легкі.

Ви бачили за ревними слізами
Дівочі очі
Заплакані, сумні,
Що, виплакавшись, світлими вогнями
ГоряТЬ у ночі,
Знов чисті і ясні.

Ви бачили, як луками, лугами
Світанки бродять,
Туманні навесні;
Зронивши роси рясно над полями,
Знов сонцем сходять,
Сміються в вишні.

Та ви не бачили, не кожний знає,
Чи серце плаче,
Обмануте болить;
Хоч туга ранить, серце в'ялить, красе,
Рве, — одначе
Не плаче, а мовчить.

1968

ВОЛОШКИ

Вітрець торкає сонця струни —
І котить гарфа золота
Мелодії п'янкої луни
Понад хвилюючі жита.

Волошки п'ють нектар блакиті,
Розлитий синню в небесах,
І я п'ю чар волошок в житі,
Що розцвіли в твоїх очах.

Нас ніжність словнює по вінця . . .
Хвилюють душі і жита,
Співають ніжно струни серця
І сонця гарфа золота.

Вітрець шепоче мрійно казку . . .
В бездонність розкошій лечу,
Твого п'ю серця спрагло ласку,
За щедрість щедрістю плачу.

Замовкла гарфа у блакиті,
Вітрець завмер у вишині,
Ми чаром п'яні, щастям ситі,
Весні складаємо пісні.

Хоч відцвітуть волошки й жито, —
Цвістимуть завжди ув очах
І тайну берегтимуть скрито,
Сповиту синню в пелюстках.

1967

ТРІО

Згадай цю нічку,
Чаклунний чар весни,
Садочок, річку
І наші юні сні.

В серцях палала
Вогнем і жаром кров
І шумувала
Неспіта ще любов.

Це знає річка
І мовчазний садок, —
Плела нам нічка
Щасливих зір вінок.

В дужмяну нічку,
Прийди, кохана, знов,
В садок над річку
І принеси любов.

П'янке зідхання
Вже розлила весна,
Нектар кохання
Ми вип'ємо до дна.

Нам скаже річка,
Хоч замовчить садок,
Де діла нічка
Щасливих зір вінок.

1968

ЛІЛЕЯ

Спраглим, цілым серцем полюбив лелію,
Юних мрій серпанком ніжно оповив,
Виростав, леліяв снів моїх надію
І сльозами туги ранками росив.

В неї очі — небо, чисті, променисті,
В них блакить мрійлива і манлива даль,
Лазурові зорі, синяво-сріблисті,
Сяйво в них світанків і струмків кришталь.

Устонька дитинні, пелюстки пахучі,
Цілував я палко і горів п'янів.
Розцвіли надії пучечки жагучі,
Усміхалось щастя недалеких днів.

Що ті очі — небо, чисті, променисті,
Щебетали вістку радісно гаї,
Лазурові зорі, синяво-сріблисті,
Сяєво світанків будуть вік мої.

Не щастила доля, злюща і лукава,
Цвіт рясний надії зв'ялений опав,
Ятрити в серці рана, болісна, кривава,
Світ мою лілею в свій полон забрав.

Тільки чисте небо, зіроночки сріблисті
І блакить мрійлива, і манлива даль,
Згадують про очі сині, променисті,
Родять в серці тугу, будять біль і жаль.

7.6.1968.

СПОМИНИ

Сонечко, сонечко золоточоле!
Де ви, співці весняні, солов'ї?
Котяться полем, перекотиполем,
Мертві, зморожені мрії мої.

Зимонько, зимонько крижанокрила!
Скуй хвилювання у криги кріпкі!
Долю здолати, здавити несила!
Ебий почувань поривання палкі.

Доленько, доленько! Ти вередлива.
Заздро зорієш, де щастя причал.
Гніву твого тятива вересклива,
Стріл смертоносних розгнуздує шал.

Серденько, серденько, тугую кволе!
Змовкни, не плач, не сумуй, а радій!
Доля боліє твоїм, серце, болем,
Лік посилає нам, споминів рій.

Спомини, спомини, рани бездонні!
Не засклепить вас зима навісна.
Чом виринасте в ночі безсонні?
З вами, мов глум, прибуває вона.

1968

ЯБЛУНІ

Яблуні, яблуні, доні надійні,
Гіллям розложисті, станом стрункі.
Родите в серці пісні мелодійні,
Будите снів почування палкі.

Яблуні, яблуні, пишні, вродливі,
Білорожеві весінні вінки.
Правду скажіть, та невже ви щасливі?
Пахом похмільним п'янить пелюстки.

Яблуні, яблуні, небом голублені!
Весно, краси не в'яли, не зітри!
Правду скажіть, та невже ви залюблені,
В рвійні, прудкі, буревійні вітри?!

27.4.1969.

ЗЕЛЕНИМ ОЧАМ

Чому так гордо чванишся очима,
Що зеленню виблискують з-під вій?
На це байдуже знизую плечима,
Дивуюся, де ж мариво надій?!

Поблякнула колишня їхня ніжність;
Немов туманом, тьмою занесло . . .
А може юну смарагдову свіжість,
Вже не одне з них сяєво спило?!

Я не старію юною душою,
Її до гробу вірно понесу;
Нехай сивію, — піснею свою
Я п'ю лише неторкану красу.

1967

ТИНІ

Ревниво крокуєш з весною,
Хоч літо золотить літа.
Цвітеш, променієш красою,
Чаклус очей чорнота.

Вдираєшся в душу вогнями,
І стрілами в серце зориш,
Любови радієш плодами
І хтивости палом гориш.

Хоч серце ти можеш роздерти,
Та душу морозять льоди, —
Дві тіні від хижої смерти
Твої замітають сліди.

2.5.1969.

РАЮВАННЯ

Я носив тебе в сні чарівнім на руках,
В раювання розкішну хвилину,
Сяйво райдуг стелило під хмарами шлях,
Колихав, мов маленьку дитину.

Твої очі блакить розлили в небесах,
Ніжно сонце заплющило вії,
Як усмішка надій розцвіла на устах,
Розплівлися міражами мрії.

Я носив тебе в сні чарівнім на руках,
До грудей пригортав мою долю,
Наше щастя жевріло, жагтіло в очах,
В п'яних мухах солодкого болю.

Задзвеніла в душі солов'їна струна,
Загорілося серце вогнями,
Мелодійні слова нам співала весна,
Про бессмертне кохання між нами.

Заревів буревій, затемніла пітьма,
Стрімголов летимо в хлань безодні . . .
Скреснув сон. На руках тільки пустка німа,
Серце жаль роздирає в безсонні.

4.5.1969.

РЕДПОМ ГАТСПРІНГС

Два клаптики неба нетлінні блакиті
Наповнили прірву розколених скал.
Верхи сивиною сріблястою вкриті —
Вітрів буревійних постійний причал.

Пливу в кришталевому клаптику неба,
Простив би провини важкі самоті, —
Дарма! Кругом мене огіда і зваба,
І плетиво тіл, мов тенета густі.

Тут гордість, пиха і кволости схили
І жирності обридь холодить теплінь,
Тут стриби сміливої, юної сили,
І хтивости вихвати, хтива хотінь.

Виходжу з блакитного клаптика неба —
Не твій це, не твій привабності світ.
Душа дорікає й шепоче: — Не треба! —
Кублюсь під навислої скелі ґраніт.

29.8.1968.

БЕРІЗКА

До шосе нахилила берізонька стан,
Я наблизився, станув над яром.
Кипарис молодий, мов міський шарлатан,
Розважає потік своїм чаром.

Гордо міряє ріст, силу м'язів пружку,
Звагу зваби і вроди обнову.
Відвернув від беріzonьки постать гнучку
І потічка вислухує мову.

В білокорій пізнав першу мрію мою.
Пешу коси зелені руками,
Як шепоче про долю нещасну свою,
Ронить рінь кременисту слізами.

Кипарис зашумів, ревнувати готов,
Грізним видом нагнувся над нами;
Залишаю беріzonьку, першу любов,
І блукати прямую шляхами.

29.8.1968.

КОРАЛІ

У вічні, незвідані далі,
Єдина дочка відійшла . . .
Свій скарб найдорожчий, коралі,
Ти синові в дар віддала.

Коральове мами намисто —
Червоні, рожеві шнурки
Цвітуть на руках променисто,
Як мамині юні роки.

Мандрую в минуле думками,
У світ колисковий дітей,
Безжурно я граюся вами —
Так маните з мами грудей.

Коральове мами намисто,
Ви, чоток червоних разки,
На вас я читаю вроочисто,
Щоденні молитви рядки.

Розчіплю коралів шнурочки,
Нові нанижу з них низки,
Для доні своєї і внучки,
На вишиті іх сорочки.

Коральове мами намисто,
Ви, споминів вірні зірки,
Палайте червоно, вогнисто,
В рід з роду ще довгі віки!

1.7.1971.

ТИХО

Сонце сіло спочити з вітрами,
Легіт стелиться долами тихо . . .
Нічка небо галтує зірками, —
Тихо, хлопче, ворушиться лиxo!

Солов'їв серце пісню співає,
Ніжно, мрійно, розчулено, тихо . . .
Душі арфа симфонію грає, —
Тихо, хлопче, ворушиться лиxo!

Пташка щастя ширяє над нами,
Так безшумно, безшлесно, тихо . . .
Забуття заколисує снами, —
Тихо, хлопче, ворушиться лиxo!

Пливемо в полум'яному морі,
Зідхань жвилі вихитують тихо . . .
Обопільний піддаймось покорі, —
Тихо, хлопче, ворушиться лиxo!

Тихо, тихо будь, хлопче, і в раю,
Лихо родиться, плодиться тихо . . .
Я до болю люблю і благаю:
Тихо, хлопче, ворушиться лиxo!

10.10.1970.

ХМАРИ

Хмари! О хмари! Куди ви мандруєте?
Бачу, як мисте коси верхам.
Хмари! А де ж ви ночуєте?
Сиплете роси перлисті полям.

Хмари кублаві! О, чим ви напоєні?
Раните громом (тоді навпаки),
Гoram ви гойте рани незгоені,
Клубитесь шовком в пужнаті клубки.

Хмари! Сповийте клубком мою душу!
Змийте в ній рани незгаслі, старі.
Вас, бо кого ж, благати я мушу,
В дні непогідні в осінній порі.

4.8.1970

НОКТЮРН

Відшаліла весна,
Відшуміло вже літо,
Відзолочена осінь сумна,
Вітер стернями свище сердито.

Набучнявілий круг
Нахиливсь над землею.
Німий смуток, мій віddаний друг,
Ниже думи димчасті над нею.

Чадом вечора муть,
Чуйне серце заснуло,
Чорний ворон викаркує лють,
Час волочить над тим, що минуло.

Тільки думка ясна
Тліс в темності ночі, —
Ти зосталась самітна, сумна,
Твої бачу заплакані очі.

11.11.1970.

ОЛЕНКА

Оленці С.

Чистотою душі аж по вінця налиті,
Твої очі — озерця прозоро-ясні,
Непорочного неба блакиттю сповиті.
Іх отінюють крилами вії рясні.

Сині зорі їх сяйвом розніжують ночі,
Раннім ранком блищають в кришталевих струмках,
У житах волошково цвітуть твої очі,
Палахкочуту під вікнами в синіх бузках.

Уста — чічкою серця жагтять, черленіють,
Ягідок розливають малиновий сік,
Кого чаром дурманним жагуче обвіють,
Той п'янітиме палом бажання повік.

Усміх твій — сходом сонця горить і ясніє,
Розпромінює радість, скресає життя,
Осяває, осліплює, пестить і гріє
Чаром щастя — і манить у рай забуття.

1968

* * *

Багрянобурим золотом
Десь доторяє день.
У грудях дзвоном, молотом,
Під напором пісень.

Зідхнула нічка леготом,
Густіє тишина,
В душі гарячим гоготом,
Відлунює весна.

Співає спомин пісоньку . . .
У серце біль мечем!
Розвіяв вітер вістоньку
І склипує плачем.

1.11.1969.

ГАЛИНЦІ В.

Замріяна в тузі, Галино!
Вчуй вістку ворожки-весни.
Любов завітає в гостину,
Серденько навстяж відчини.

Пий, пий, розкіш щастя устами,
Пий серцем кохання нектар,
П'яній непробудними снами,
Життя неповторного дар!

Як сонечко спатоньки ляже
І вечір зійде над ставком,
Про рай ваш нікому не скаже,
Спов'є вас ніжненським крилом.

Пий, пий . . .

Як небо в безмежнім просторі
Заблісне мір'ядами свіч,
Розсіє у душі вам зорі
Ласкова матусенька ніч.

Пий, пий . . .

1970

КВІТКА НА БАГНІ

“Я символ вільного в житті кохання!” —
Лестиво так призналася мені
Неперевершена красою Ганя,
Розкішна, пишна квітна на багні.

В борвійний час шаліє вітер, море . . .
Бурун рвонув і ядерне зерно
Жбурнув собі, на радість чи на горе,
В смердючу твань, в гидке, клейке багно.

А може хтось п'янітиме тобою,
Пірнувши в твань, закожаний, жадний?
Який він слід полишить за собою?
Розваж, подумай, друже дорогий!

Торонто, 1967.

МЕТЕЛИК

Пам'яті І. Чехівського

Зривав раз городник умертвлені квіти,
Зв'ялив іх осінній, різкий морозець.
Між ними метелик присів відпочити,
Наснажити сонцем безсилля крилець.

Струснутий жорстоко нахаби рукою,
Упав він на кремінь хрещатих доріг;
Мов ранений воїн на полі двобою,
Зривався, знімався, злетіти не міг.

Збирав він медочок і чесно трудився,
Та не одній квітці пилочок приніс . . .
Недовго він небу на долю жалівся —
Розчавлений згинув під бігом коліс.

Метелику бідний! Твоя — наша доля,
І скарга до неба та ж сама — одна.
Розметених бурею з рідного поля
Розчавлює чвалом чужа чужина.

10.10.1970.

Л Ю Б О В

Лілейних серць дурманно-млосний пал.
Юнь долі дань дає усім свої,
Бере в борги незбагненність приваб,
Окрилює в цвіт райдуги судні.
Весільні дзвони золотих оков, —

Л Ю Б О В

Літа летять, а ми за ними вчвали.
Юдіта помсту здійснює свої,
Бере сп'янілу голову на зруб.
Обдурене життя узріло пекла дно,
Вона ніколи не поверне зноб, —

М О Я

Л Ю Б О В .

22.1.1972.

ЧОРНІ ВОГНІ

Червоні, ватряні вогні,
В них полум'я іржаве;
Багряні заграви сяйні,
А в хмар кубло рудаве.

Білясті сонця промені,
Хоч сонце й золотисте.
Зірок дороги срібляні,
Моргання в них іскристе.

Ви бачите сіряві дні,
Узимку — білі ночі,
Чи чорні бачили вогні ?
Дівочі в чарах очі ?

Так сіє темністю агат,
Як виблиски сліпучі,
Вони оздоблюють стократ —
Крутоголові кручи.

Скажу. Довірте казці тій
Всі ревнощі жіночі:
Вогнями чорними з-під вій
Горять в Оксани очі.

25 лютого 1972.

ЖЕРТВА

Зіпнусь на скелі крижані
Збирати самоцвіти,
Щоб там, у іхньому вогні,
Лиш ти могла ясніти.

Пірну у прірву до глибин
З великого відчаю, —
Разком небачених перлин
Твоє чоло вквітчаю.

Я викраду з вінка весни
Пахучі, пишні рожі, —
Нехай тобі навіють сни
На пелюстковім ложі.

Проллю краплинами всю кров
Для тебе — на рубіни!
Ти завела мою любов
На чорний згар руїни.

Повзе землею жертви дим,
Вже серце догорає . . .
Чом попелом своїм їдким
Тебе не проклинає ?!

25 лютого 1972.

СПРАГА

Ярові Славутичеві

Палить спрага незгасна Сагарою!
Де ж оаза моя майорить?
Появися хоч фата-морганою
Знемогти мої муки на мить.

Груди дихають душно вулканами,
Прориваються з надрів жалі,
Вибухають лавіни Балканами,
Палахкочуть плавби кораблі.

Серце ранене протуберанцями,
Метеорів спиняючи біг,
Все шукає тебе поміж сонцями,
Крізь мережі молочних доріг.

Гнів не кидає в тебе перунами,
Не осліплюють путь блискавки, —
Простеляє шовковими юрунами
Поворотні до мене стежки.

Чом твій слід не заоре драконами
Азазель у північну пітьму?
Приклякаю покірно з поклонами . . .
Чом тебе не забуду? Чому?!

Фінляндія, 27 березня 1972.

СКРИЖАЛІ ТУГИ

У плетиво затасних тенет
Пішов подільськими полями:
Злоба збивала лебединий лет —
Терзвався стернями, тернами.

Немов будяк під розбігом коліс
Від зайдів звірської сваволі,
Я не вzenіт, зім'ятий в землю ріс,
Голодний, спраглий у неволі.

Країна в бурі. Гоготом дими,
Вергала в виверти тривога,
І тъмариво туманило слізьми:
“Вертайсь до рідного порога!”

Минув мости, мережива доріг,
В заокеанськім дикім полі
Знеміг — не зліг, не впав до ніг
Манливої, чужої волі . . .

Хилюсь у хлань химер без вороття,
Даремно мрійні миті трачу.
Над прірвою роздертого життя,
Ридаю ридма й гірко плачу.

В слізливій млі ввижаються мені,
Днів недосяжних дальні далі
І цвіллі цвітами на ціліні,
Надхненні тugoю скрижалі.

20.9.1969.

ОМЕГА

Ми йшли. Сміялося життя і сонце.
Пройшли. Спинилися. Землі віконце.
Оглянулись. Цвітуть сліди. Чи сон це?
Які? Заплакало життя і сонце.

22.1.1972.

З М И С Т

ДУХ УКРАЇНИ

	Стор.
Дух України	7
Символ	8
Наш Ганнібал	9
Рідна Мова	10
Безсмертя	11
УПА	14
Блаженнішому Йосифові	18
Плач Єремії	19
До 25-річчя єпископської хіротонії Кир Ніля	20
Митрофорному протоєрееві	21
Прометей	22
Святоюрська гора	23
Мережі	24
Жіночий квартет "Верховина"	25
В. Макарові	26
Замість квітів на могилу друга Івася	27
Гимн	28
Пісня	29
Морози	30
Журавлі	31
Хмари	32
Травень	33
Піста	34
Твердиня	35

КОСМІЧНІ КАНТАТИ

Мистецтво	39
Рушничок	40
Смерека	41
Космічна помилка	42
Шугай	43
Ранок	44
Е. С.	45
Тужить жаль	46
Троянда	47
Вино	48
Знов зима	49
Легіт	50
Щастя мое	51
Химера	52
Нещасне щастя	53
Лози	54
Біль	55
Замети	56
Крапля	57
Пустиня	58
Кайдани	59
Смерть	60
Позолота	61

Провесна	62
Сповідь	63
Думка	65
До музи	66
Двобій	67
Місяць	68
Молодятам	69
Схід сонця	70
Ночіс	71
Ранок	72
До 25-річчя	73

ПАСМА ПАМОРОЗІ

Поезія	77
Любов поета	78
Троянди	79
Роман — Любі	80
Сьогодні	81
Осіннє	82
Королева серця	83
Тривога	84
Шипшина	85
Лист	86
Вишні	87
Сонце та озерце	88
Моя зоря	89
Недоспівана пісня	90
Струна серця	91
Плач серця	92
Волошки	93
Тріо	94
Лілея	95
Спомини	96
Яблуні	97
Зеленим очам	98
Тіні	99
Раювання	100
Редіюм Гатспрінгс	101
Берізка	102
Коралі	103
Тихо	104
Хмари	105
Ноктиурн	106
Оленка	107
Х Х Х	108
Галинці В.	109
Квітка на багні	110
Метелик	111
Любов	112
Чорні вогні	113
Жертва	114
Спрага	115
Скрижалі туги	116
Омега	117
	118

**ЦЬОГО Ж АВТОРА:
ЖАЛЬ І ГНІВ (1966).**

**ЦЬОГО Ж АВТОРА:
ЖАЛЬ І ГНІВ (1966).**